

L'AMISTAT

L'amistat consisteix en gaudir del sentit de la vida amb un amic o, més ben dit, en trobar el sentit de la vida en un amic; consisteix en compartir la pròpia essència amb una altra persona mútuament: els sentiments, els anhels, les angoixes i també l'estat d'ànim: si ell o ella està trist, l'altre també està trist; si està content, l'altre està content, si té esperança, l'altre té esperança, i si està mancat d'il·lusió, l'altre també està desil·lusionat. L'amistat va més enllà de consolar-se en els moments més tristos, d'animar, i encoratjar, i recolzar en els instants de misèria, quan les coses semblen no anar pas gaire bé. L'amistat és molt més que això: és tenir una persona amb qui superar els cruels obstacles, una persona amb qui aprofitar les adversitats per adquirir més fortalesa; l'amistat és tenir algú amb qui aprendre coses que no s'ensenyen a escola, coses que la família no pot ensenyar. És tenir algú en qui poder plasmar fortament el dibuix de l'ànima, algú que sempre entengui i compregui sense dificultat les passions, o els patiments o les inquietuds perverses; algú gràcies al qual créixer com a amic i com a persona, assolir un elevat grau de confiança pròpia i estima pels altres, i per ell mateix. L'amistat és, al capdavant, tenir una persona que sigui diferent, que tingui un desigual caràcter i que contempli de distinta manera les coses, però que faci estar a l'altre en un fervorós estat de seguretat i alegria, i que li doni a la vida un sentit especial.

D'amistats sinceres, n'hi ha poques. Però les que hi ha, són genials. I tot i que les amistats perfectes no existeixen, sí que n'hi ha d'algunes que, de tan bones, semblen de fantasia; amistats en les quals la persona experimenta noves emocions amb l'amic, descobreix sentits de coses que mai no s'havia plantejat, busca, troba i assoleix; amistats en les quals es coneix a la perfecció què és això d'existir un amic tan important com un mateix, un amic sense el qual les coses perden gairebé tot el significat que tenen, ja que és gràcies a l'amic que la pròpia existència cobra un significat meravellós. Tot el que li succeeix a un bon amic, és com si li succeís a la pròpia persona: si s'atemoreix, s'atemoreix l'altre, si s'enemista amb algú, també s'hi enemista l'altre; si l'amic plora, si l'amic riu, si l'amic pateix, si l'amic somnia, si l'amic aprèn, també ho fa l'altre, com si fossin el mateix ésser, en dos cossos diferents. Potser, l'amistat no és més que la mateixa ànima i dos cors diferents.

Qui troba un amic, troba un tresor, solen dir. Sembla ésser del tot cert. Un amic és com un tresor (sense capficar-nos en el materialisme), i cada moneda d'or que hi ha allà dins és un record, o un somriure, o una mirada, o una abraçada, o un ensenyament, o una riallada, o una llàgrima, o una confessió. Tot això, tot, tot això, totes aquestes petites coses que juntes esdevenen enormes, constitueix un preuat tresor. Un tresor difícil de trobar, que no és instantani, ni fugaç, ni fràgil; un tresor que no ve sol, que no apareix, sinó es troba, exactament com un vaixell pirata que solca la mar en busca del cofre, potser per anys, o per dècades, fins que topa amb ell. Cada amic és com un tresor que no es vol perdre, i que s'aprecia amb tot el cor i una mica més; és com una perfecta delícia que no es vol deixar anar, com un regal de la vida que es valora, i se'l cuida, se'l protegeix, i se l'estima. Molt.

Per tant, l'amistat és fonamentalment imprescindible per al possible assoliment de la ventura, de la felicitat, el benestar emocional i l'alegria; l'amistat és necessària, és genial, és bona, i qui té una amistat, té una joia, i qui té una joia, té un somriure en l'esperit.